

A tiszteletes asszony belenézett a tükörbe, és akkorát ordított, hogy a veres kandúr ijedtében nekiugrott az ablaknak, körmeit beleakasztva az ott függő elsárgult kartonlapba, melynek utca felőli részén a következő szöveg állt piros betűkkel: BORDÉLY. Hogy mit keresett a tiszteletes felesége éppen itt? Csak új frizurát akart csináltatni magának. Aki elítéli a köztiiszeletben álló hölgyet, amiért ebbe a kétes hírű szalonba tért be szépítkezni, az nagyot téved. Az történt ugyanis, hogy tavaly egy haragos vendég kijavította a borbély szó középső B betűjét D betűre, hogy bosszút álljon a részeges borbélyon, amiért az leborotválta az ő asszonybolondító bajuszát, s mert a falusiak nem fárasztották magukat olvasással, nem vették észre, hogy immár egy éve erkölcsstelen szolgáltatást hirdet a hajszobrász kirakatában a tábla.

Szóval, a macska kapaszkodva lógott pár másodpercig az ominózus feliraton, majd két hosszú csíkot kihasítva belőle, belezuhant a szemetes vödörbe, megmártózva a puha, fekete hajtincsekben, melyek alig félórája még a tiszteletes asszony fejét borították. De már akkor a szinte kopaszra nyírt teltkarcsú asszonyság az utcán rohant, és azt kiabálta vesztül: – Megöllek, Bélus! Kihasítom a beled, Bélus! – És lihegve kergette a nyurga borbélyt, nem törődve a zuhogó esővel és a sárral, amit a háta közepéig felvert üldözés közben. Látva viszont, hogy a bűnös Figaró sokkal gyorsabb nála, hirtelen megfordult és visszafutott az üzletig, ahol nagy hévvel szedegetni kezdte a járdát szegélyező köveket, és dühödten vagdosta a szalon kirakatába, ripityára zúzva az üveget és örökre eltüntetve a kétes feliratot.

Amikor ezzel megvolt, átszökdécselt az utca túloldalára azokon a sárból kikandikáló termésköveken, melyek egyenesen a kocsmáig vezettek, és melyek ajtajában néhány illuminált falbelije álldogált, kíváncsian szemlélve a nagy ribilliót.

– Na, mi van, mit bámultok? Mars vissza az ivóba! – kiáltott rájuk, és példát statuálva, előrerobogott. Belezuhan a sarokasztal melletti székbe, és intett a kocsmárosnak.

A tekintélyes pocakkal rendelkező nagy bajuszú férfi megpillantva a nő kerekded fejét a kétcentisre vágott frizurával, alig bírta visszafojtani az őt belülről csiklandozó nevetést, ám tekintettel a hölgy tiszttségére, igyekezett méltóságteljes ábrázatot vágni, miközben letette elébe a deci cseresznyepálinkát.

Az asszony egyetlen mozdulattal felhajtotta az italt, kicsit krárogott, aztán rekedten így szólt:

– Egy egész üveggel, Józsikám.

És Józsika, a kocsmáig sokat megélt tulajdonosa megértően bólintott, és elindult a pult felé az italért, miközben képzeletében megjelent az ugyancsak Béla névre hallgató öreg, józan életű Béla tiszteletes, akinek vállára az Isten igen nagy keresztet rakott, amikor az tavaly józan eszét veszítve frigyre lépett a falu legszebb özvegyével, akiről még a gyerekek is tudták, hogy nem veti meg az italt. Szóval maga előtt látta a jó lelkipásztort, amint az a szent bibliával a kezében készül a holnapi istentiszteleten elhangzó beszédjére, mit sem sejtve arról, hogy a felesége, akinek alig van haj a fején, éppen az ő kocsmájában barátkozik egy üveg pálinkával, növelve, hála istennek, az üzlet bevételét. El is határozta, hogy holnap valamivel több pénzt fog a perselybe dobni.

Odakint sötétedett, és olyan bőséggel zuhogott az eső, mintha a két hegy közé szorult apró települést meg akarná színültig tölteni égi áldással.

A sáros és sötét utca közepén, mintegy száz méterre a vizes árkot átívelő fahídtól, vidáman világított a kocsmáig két ablakszeme, és a bentlől kiszűrődő lárna összekeveredett a szél kergette csomagolópapírok és nejlonzacskók zörejével, majd belefűlt az ereszlől lecsorgó víz hangos csobogásába.

Az ivó bűdös, füstös légkörében, a sok izzadt és ittas férfi között úgy virított a tiszteletes asszony, mint egy frissen nyílt piros tulipán a kukoricakórók között, és egyre több izzó férfitekintetet vont magára.

– Ó, csak a hajam, a hajam lenne még a fejemen – sóhajtozott.

– Ha az a hülye Figaró nem itta volna meg a kékszeszt –, amit különben mindig egy vékony kenyérszeleten szokott átszűrni –, akkor felfogta volna, hogy én egy rövid, ondulált frizurát akarok a kontyom helyett látni a fejemen. De az az idióta, ködös agyú kandúr jól lekopaszított, és most kénytelen leszek kendőben járni, mint a vénasszonyok, míg újra megnő a hajam. Haj, haj. – És a tiszteletes asszony mindenki szeme láttára sírva fakadt, öklével az asztallapot csapkodva, majd nagyot kortyolt az üvegből, melyben hajdani cseresznyepálinkás párlata szunnyadt.

Eközben a nyurga és jóképű borbély előmerészkedett a traktorista csúrnéből, kölcsönvette a kertben bóbiskoló madárijesztő kalapját, a fejébe nyomta, és szaladni kezdett a zuhogó esőben a szalonja felé. Ám amikor meglátta a hatalmas rombolást, úgy elkezdett üvöltölni, mint a fába szorult féreg, és mindenre elszánva indult a kocsmáig felé, miközben ajkáról csúnya szavak szálltak az est sötétjébe.

A sarokasztalnál iszogató asszonyság éppen az orrát fújdogálta csipkés szélű zsebkendőjébe, amikor kivágódott a kocsmáig, és megvadulva rontott be a hajvágók mestere. Körbehordozta bőséggel tekintetét, és amikor megpillantotta a nőt, a bitang anyád! felkiáltással felkapott egy sörözüveget a pultról, és magasra emelve indult feléje. No, de az asszony sem volt rest, mert ő meg felkapta a cseresznyepálinkás üveget, és merészen nézett a párbaj elébe.

Az ivóban olyan csend támadt, mint a templomban, és a döbbenettől mindenki dermedten szemlélte a két ellenfelet, akik úgy álltak szemben egymással, akár egy felborzott tollú kakas és egy kopasz nyakú tyúk. Csak a kocsmáros volt észnél, és éppen közbe akart lépni, amikor a borbély hirtelen megszelídülve leengedte a karját, lehuppant az egyik üres székre, és kalapját az asztalra tette.

– Két deci vodkát – nyöszörögte, aztán csak nézte, nézte az asszonyt, aki most szintén leült, nagy meglepődéssel az arcán, és aki talán így, őáltala minimálisra nyírva még sokkal szebb volt, mint annak előtte, mert teljes egészében látszott finoman ívelő, bársonyos bőrű nyaka és dekoltázsa.

A férfi belátta, hogy jól kitervelt bosszúja, mellyel csúffá akarta tenni a nőt, mert az kosarat adott neki, nem sikerült. Évek óta szerelmes volt a falu szépébe, akinek ő sem volt közömbös, és akit megözvegyülése után feleségül kért, de az átkozott fehérmép a

papot választotta, mert annak háza, földje s nagy tekintélye volt. Igaz, a jóhiszemű lelkészen kívül mindenki tudta, hogy őnagyságának igen szabados elvei vannak a házasságról. Nos, akkor minek itt siránkozni. Haditervet kell kovácsolni, és csapdába csalni a szépasszonyt. Ó, mit nem adna, ha csak egyszer, egyetlen-ször hallaná az ajkáról, amint azt duruzsolja: „Szeretlek, Bélus.”

A borbély az asszony felé fordult, és magasra emelte a poharát, jelezve, hogy barátsággal iszik az egészségére, aztán odakiáltotta: – Ha tudná, hogy ezzel a rövidke hajjal sokkal szebb, nem haragudna rám! Nincs igazam? – kérdezte a többiek felé fordulva.

– De mennyire, hogy szebb – kiabáltak kórusban a mámoros agyú férfiak, és mind magasra emelték poharukat, az asszonyt köszöntve, aki piros orcával fészkelődött a széken, és szégyenlősen simított végig kurtára nyírt haján, majd hirtelen felkapta a borbély előtt heverő szakadozott kalapot, a fejébe nyomta, és melleit kidomborítva, csípőjét riszálva átvonult az asztalok és az éhes férfitekintetek között, kacsintott egyet jobbra, egyet balra, aztán kilépett az éjszakába.

Odakint közben elállt az eső, és két felhőfoslány között kidugta fél vállát a Hold, megvilágítva a sáros utcát, egészen a vizesárokig, melynek túloldalán állt a lelkészlak, és idáig látszott két égő szemű ablaka. Igaz, hogy az asszony, aki imbolyogva igyekezett előre, néha három-négy ablakot is látott, és kissé el is bizonytalanodott, hogy vajon jó irányba megy-e, de nem lévén más út előtte, csak itt tudott tovább haladni.

A borbély gyorsan felhajtotta a vodkát, fizetett, és mielőtt kilépett a kocsmából, odaszólt az embereknek: – Megyek a kalapom után.

És ment. Gyorsan, magabiztosan, erősen dübörgő szívhanggal a bordái között.

Látta az imbolygó asszonyt, amint az rálépett a hidra, aztán egy nagy sikoltást hallott, és a nő eltűnt a vizesárokban, magával rántva a híd laza korlátját.

Bélus nekiiramodott, aztán megtorpant az árok szélén. Az esőtől megduzzadt, méteres vízben erősen kapálózott a tiszteletes felesége, akinek a szoknyája fennakadt egy vastag faágon, visszatartva őt attól, hogy tovább sodródjon. A férfi nem teketóriázott, azonnal utána ugrott, elkapta, szorosán átölelte, hogy érezte minden ingerlő domborulatát, és kivonszolta a partra. Aztán a vállára vette, mint egy zsákot, és elindult édes terhével a legénylakása felé.

Néhány méter után viszont megtorpant és tétovázni kezdett. Valami történt a lelkiismeretével, mert lassan megfordult, és elindult át a hídon, a parókia felé, a hátába kapaszkodó, pihegő asszonnyal.

Béla tiszteletes rémülten nyitott ajtót, a bibliát szorongatva, majd helyet adott a belépőnek.

– Nincs semmi baj – nyugtatta meg a borbély –, csak egy kicsit megcsúszott szegény asszony, és beesett a vizesárokba. Száritsa meg alaposan, adjon neki egy forró teát, aztán dugja ágyba. Reggelre kutya baja sem lesz.

– Isten áldja meg – rebegette az öreg pap búcsúzaskor, aztán mindent úgy csinált, ahogy kellett.

Amikor az asszony jól átmelegedett, nyújtózott egyet kéjesen, mint egy elégedett és jóllakott macska, majd valamit suttogni kezdett. A tiszteletes aggódva hajolt föléje, aztán megnyugodva dőlt vissza a párnájára, és elmosolyodott. Az ő szépséges asszonya ugyanis azt duruzsolta: „Szeretlek, Bélus.”

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Tóth Ágnes

Látó Szépirodalmi Folyóirat